

Pepa v obýváku

Byl krásný slunečný letní den. Prostě balada. Čas prázdnin. Sluníčko se jalo schovávat za Obrovcem a stíny se začaly protahovat. Západní strana Boubína byla krásně ozářená večerními paprsky. Mám velice rád tyto mizející okamžiky, kdy sluníčko uvolňuje oblohu večernímu soumraku, hvězdičkám a měsíčku. Zpěvní ptáčci přestávají hlaholit a ukládají se k nočnímu spánku. Na stromech se nepohnul ani lísteček. Docela mně mrzelo, že moje tři ženské (manželka a dvě dcery) nevnímaly tuto letní pohodu. Začínal televizní opravdu „úchvatný seriál“ o farmě, na které Jujingové kuli pikle. V té době to bylo nekonečné dílo a překonávalo ve všech rozměrech i totalitní seriál Sedmnácté zastavení jara, nebo Čtyři z tanku a pes.

Byl to docela obřad. Stála se fronta před koupelnou, protože tři ženské na jednu koupelnu a před tak napínavým seriálem jako jsou Jujingové se musely dát do pucu. Jak to tak bývá, pokaždé si některá musela umývat hlavu. K televizní obrazovce uléhaly moje tři „rusalky“ v dlouhých nočních košilích s turbanovým ručníkem na hlavě. Vždy když začínal tento velice „výživný“ nikdy nekončící seriálek, se musel rozložit rozkládací gauč, na který se potom všechny tři usalašily. Vzhledem k tomu, že byl parný letní den, každá se přikryla prostěradlem a v pozici ležmo na zádech sledovaly neodolatelného Jujinga mladšího.

Já jsem měl v průběhu sledování filmu zakázáno jakékoliv rušení, proto jsem v této době dodělával práce, u kterých nehrozilo vytváření hluku.

Obvykle jsme klábosili se sousedem opření o plaňkový plot. Pomaloučku padal letní soumrak a hovor splavně pokračoval, když vtom něco podleзло pod brankou a kviklo. Jo, leknul jsem se, ale byl jsem ubezpečen, že to není pes, ale malé divoké prase-selátko Bivoj, Pepa, Ferda, prostě jak kdo chtěl. Soused mně vybědnl abych mu podstrčil něco na zub. V kapse montérek mi zbyl jeden zlomený piškot a tak mu byl nabídnut. Ferda si pochrochtával a při druhé půlce piškotu se nechal podrbat za ušima. Abych pravdu řekl,

nikdy jsem nedrbal divočáka, byť malého, za ušima. V Havířově, v mém rodném městě jsem se nikdy s ničím takovým nesešel. Byla to vpravdě opravdová šumavská romantika, ale hmatový vjem se přibližoval pocitu, jako bych hladil rýžový kartáč. Bivoj ještě chvíli šmejdil u nás na dvoře. Když zaregistroval našeho psa, hbitě zmizel pod brankou. Brix se urazil, protože piškoty dostával jenom on při dobře vykonaném povelu. Zalezl do boudy a všechny nás ignoroval. Okamžitě jsem vyzvídal, jak se soused k selátku dostal a kde ho má „ubytovaného“ atd. No, vyprávěl mi potom příhodu, ale byla to asi myslivecká latina – budiž. Čas pokročil. Soused odešel domů.

Zamykám garáž a vtom se Pepa za mnou zjevil jako duch a dožadoval se dalšího pamlsku. Ti povím, nenapadlo mě nic lepšího, než že ho vezmu domů a tam mu dám pár piškotů a ukážu ho dětem. Jenže ty moje dámy ještě čuměly na Sausfork. Stačila setina vteřiny a d'ábelský plán byl na světě.

Bivoj se choval velice tiše a „vplul“ do předsíně. Já jsem pomalu pootevřel dveře obývacího pokoje a malinko postrčil prasátko dopředu. Když bylo podsvinče v obýváku dveře jsem rychle zavřel a čekal. Ty moje „nebožky“ oblečené v bílých nočních košilích přikryté prostěradly ležící vedle sebe na rozloženém gauči a zarputile hltající telku nic netušily. Chvilku bylo ticho, než začal Ferda čuchat a šmejdit.

Vtom manželka vytržená z děje Jujink oil zavolala: „Zdenouši, proč sem pouštíš toho psa?!“ Bivoj sebou cuknul a zakvičel. Okamžitě se začala smát mladší dcera a řekla: „Mami, to není Brix, ale malé prasátko, co bydlí u sousedů.“

„Cože? Jaké prase! Co to meleš za hlouposti? Kde by se tu vzalo prase?!“ Mezitím starší dcera rozsvítila. Do mých ženských jako když střelí. Holky se smály a naháněly prasátko po obýváku. Moje drahá polovička odkojená městem vyskočila rovnýma nohama na jídelní stůl a na něm „tančila kankán“, jak se bála zvědavého Bivoje. Takovou reakci jsem nečekal. Jídelní stůl se prohýbal, když na něm ženuška hopsala a také kvičela. Musel jsem velice rychle vyřešit tuto překérní situaci, protože ještě chvíli a ženu trefí,

nebo rozláme velký jídelní stůl. Ten bych musel opravit, což by se taky nemuselo podařit. Vylekané prasátko hledalo nejkratší cestu ven, proto jsem otevřel dveře do předsíně a poté jsem Ferdu vypustil ven na dvorek. Zmizel pod brankou a pelášil do tmy.

Pro obě mé dcery to byl opravdový zážitek, ale moje drahá polovička zarputile mlčela. Týden, představ si, týden nepromluvila ani jedno slovo, jak byla vylekaná.

Uběhnul nějaký čas. Z malého roztomilého prasátka vyrostlo asi čtyřicetikilogramové sele, které se volně pohybovalo po vsi a chovalo se jako dobře živený cvičený pes. Místní obyvatelé (v té době 53 obyvatel stále bydlících) to nepovažovali za nic neobvyklého, ale turisté jdoucí znavení z Boubína, když potkali Ferdu, měli hodně naspěch.

© Zdeněk Liberda 7. 9. 2012 Otištěno Receptář prima nápadů 11/2012